

me säilyi käyttökunnossa ja toimivina. Kyllissä vaalittiin tsasounia vainon uhallakin.

Suomen ortodoksinen kirkko myönsi apurahan tverinkarjalaiselle pappiskokelaalle opiskeluun Suomessa, mutta rahaa ei ole vielä käytetty. Kirkkojen kunnostusta yritetään ja tänä vuonna on esillä Stanin 200-vuotiaan puukirkon maalaus-hanke.

Kulttuuriautonomia

Syksyllä 1996 Tverin läänin varakuvernööriksi tullut karjalainen lakimies Anatoli M. Golovkin alkoi heti ajaa heimolaistensa asiaa. Hän sovelsi Venäjän federaation lakia vähemmistökansojen kulttuuriautonomiasta, jota tukee presidentti Jeltsinin asetus. Karjalaiset hyväksyivät joulukuussa 1996 hankkeen, ja toteutues-

saan se peri Tverin Karielain tehtävät ja toimihenkilöt. Toimintaa johtaa Zinaida I. Golovkina.

Kulttuuriautonomia takaa valtion tuen vähemmistöjen hankkeille, lähinnä oman kielin opetukseen ja oppikirjojen tuottamiseen. Oma lehti isoa henkistä ja aineellista tukea. Omaa ohjelmaa hankitaan radioon ja televisioon. Tverin lääninhallinnossa toimii karjalainen kansallisuusasiain virkamies.

Tverinkarjalaiset otettiin huhtikuussa 1997 jäseneksi Venäjän suomalais-ugrilaisien kansojen komiteaan. Kiirastorstaina 25.3.1997 pidettiin ensimmäinen kansainvälinen Tverin Karjalan historian ja kulttuurin konferenssi, jossa Tverin yliopisto näkyi sekä järjestäjänä että tiedon tuottajana.

Kulttuuriautonomian ”rukkasporras” toukokuussa 1998, vas. Ljudmila Gromova, Zinaida Golovkina, Zoja Turitševa ja Antontina Zaitseva (etualalla).

Historiatieteen kandidaatti Aleksei Levkojev

Muutamia piirteitä Sisä-Venäjän karjalaisten 1920-luvun historiasta

Sisä-Venäjän, ennen kaikkea Tverin ja Novgorodin karjalaisten historia tarjoaa laajan ja mielenkiintoisen tutkimuskentän. Seuraavassa pyrin tuomaan esille tähän historiaan liittyviä kielipoliittisia piirteitä 1920-luvulta asettamalla ne Neuvosto-Karjalan ”ensimmäisen autonomian” (kommuuni ja tasavalta vv. 1920-39) kielipoliittikan taustaa vasten.

Karjalan Työkansan Kommuunin (KTK) muodostumisprosessin yhteydessä tuli tavaltaan sivumennen esille kysymys sen ja Sisä-Venäjän karjalaisten mahdollisesta keskinäisestä yhteistyöstä kansallisen valistuksen alalla. Tämä tapahtui KTK:n neuvostojen ensimmäisessä edustajakokouksessa helmikuussa 1921, kun ”tverinkarjalaisen talonpoikaiston valtuutettuna kokoukseen osallistunut Mihail D. Šiškin ehdotti yleiskarjalaisen kansallisen valistuksen asioita pohtivan kokouksen koollekutsumista.

Šiškin oli tunnettu niin Aunuksen kuvernementissa kuin neuvostojohdossakin Moskovaa myöten maltillisena sosialistina ja bolshevikkien vastustajana. Todennäköisesti juuri jälkimmäinen seikka vaikutti siihen, että edustajakokouksen puheenjohtajisto (johon kylläkin kuului useita entisiä ”mal-

tillisiä sosialisteja”) hylkäsi hänen ehdotuksensa. Toisaalta KTK:n kahteen keskenään kilpailevaan pääryhmittymään - venäläis-karjalainen oppositio ja gyllingiläiset - jakautuneella johdolla ei ollut tarvetta eikä voimaakaan ryhtyä tällaiseen puuhaan.

Sensijaan Pietarissa majaillevalla VPK(b): keskuskomitean Suomalaisten järjestöjen keskuustoimistolla (SJKT) ilmeni halua ottaa toimintapiiriinsä myös tverinkarjalaisen asuma-alueet. Mainittakoon, että keväällä 1920 em. keskuustoimisto sai Kominternilta (G. Zinovjeviltä) valtuudet harjoittaa propagandatyötä suomenkielisen väestön keskuudessa Inkerissä, Itä-Karjalassa ja Kuolan niemimaalla. Näin ollen toimintapiiriin laajentaminen etelään olisi lisännyt keskuustoimiston merkitystä ja nostanut sen arvovaltaa.

14. marraskuuta 1920 SJKT:n istunnossa oli käsiteltävänä T. Törmälän ja E. Valeniuksen kertomus matkasta Tverin Karjalaan. Törmälän mukaan siellä asuu noin 150 - 200 tuhatta ”suomenkielistä asukasta”, jotka ovat säilyttäneet karjalaisuutensa, vaikka ”useat naiset eivät lainkaan osaa venäjää”. Tästä syystä propaganda - ja valistustyö tverinkarjalaisten keskuudessa olisi hyö-

dyllistä järjestää nimenomaan suomen kielellä toimiston alaosaston välityksellä. Perustamisasiassa päätettiin kääntyä Tverin VPK(b):n kuvernementtikomitean puoleen.

Eräiden SJKT:n toimitsijoiden suunnitelmat menivät vielä pitemmälle. Lokakuun lopussa 1921 J. Kohonen ilmaisi ajatuksen kytkeä keskuustoimiston toimintapiiriin Venäjän itäiset suomalais-ugrilaisen väestön asuma-alueet. Aluksi olisi kutsuttava votjakkien, marien, syrjäjäiden ja tshuvassien autonomioiden edustajat ja Venäjän kansallisuusasioiden kansankomissariaatin virolaisen osaston edustajat VPK(b):n suomalaisjärjestöjen vuosikokoukseen. Joku kansallisuusasiain kansankomissariaatin edustaja, ”esimerkiksi Stalin”, voisi selostaa läsnäolijoille neuvostovallan politiikkaa suomalais-ugrilaisien kansojen suhteen. Kohosen suunnitelman mukaan kulttuuriyhteistyön mahdollisuuksien pohtimisen ohella kokous antaisi vieraiden läsnäollessa suomalais-ugrilaisien kansojen nimissä Suomen työtätekeville julkilausuman, joka osoittaisi ”Lahtari-Suomelle, ettei sillä ole osaa eikä arpa esiintyä Venäjän suomenkielisen väestön puolestapuhujana”.

Pietarilaiset punikit vetivät suunnitelmissaan vesiperän.

Samoina päivinä, kun J. Kohonen pani suunnitelmiaan paperille, Moskovassa oli käymässä SJKT:n asioissa kolmen hengen ryhmä, V. Lehtinen, E. Rahja ja Ida Salminen. Heidän tarkoituksenaan oli saada keskuuskomitean agitaatio-osaston kannatus ajatukselle perustaa SJKT:n alaosasto Tverin Karjalaan. Kävi kuitenkin niin, että keskusteluissa agitaatio-osaston johtajan Kopjatkevitšin kanssa Lehtinen ”unohti” tämän asian ja kun Rahja myöhemmin otti puhelimitse yhteyden Kopjatkevitšiin, tämä ei edes tiennyt, että Tverin kuvernementissa asuu karjalaisia. Silti agitaatio-osastossa katsottiin, että ”suomenkielisen osaston” perustaminen Tverin alueelle olisi ”kansallishengen lietsoamista”. Samaa mieltä oli raportissaan myös Lehtinen.

□ □

1920-luvun puolivälissä järjesti Leningradissa toimiva Lännen Vähemmistökansallisuusien Kommunistisen yliopiston haaraosasto tutkimusretkiä Sisä-Venäjän karjalaisten asuma-alueille. Kesällä 1925 yksi opiskelijaryhmä liikkui Tverin kuvernementissa kiertäen neljä pitäjää Tverin, Bežetshkin ja Vyšni Volotšekin kihlakunnissa. Tuloksena syntyi Veikko Vuokon ryhmän puolesta allekirjoittama matkaker-

tomus "Yhteenveto Tverin läänin karjalaisten keskuudessa suoritetuista tutkimuksista".

Matkakertomuksessa puhutaan 330 000:sta (ilmeisesti painovirhe; pitäisi kai olla 130 000?) karjalaisesta, jotka asuvat sekoittuneina venäläisiin. Oli väitetty, että naapurissa Novgorodin kuvernementissa asuu yhtä paljon karjalaisia, mikä tekee enemmän kuin Karjalan tasavallassa. Opiskelijat panivat merkille, että tverinkarjalaisten kansallistunne oli kohonnut huomattavasti vallankumouksen jälkeen. Oli esitetty vaatimuksia itsehallinnosta ja karjalankielisestä valistuksesta.

Silti matkakertomuksen yhteenveto oli karjalan- ja suomenkielisen valistustyön kannalta tyyli. Siinä todettiin mm: "... onko sikäläisten karjalaisten keskuudessa mahdollisuuksia suomenkieliselle valistustyölle? Vastamme jyrkästi: ei, mikäli asiaa katsotaan työn tulosten kannalta. Jos asiaa katsotaan paikallisten kansallisten intressien kannalta, voisi tietysti yrittää, mutta näinkin puoltavat seikat eivät paljon paina. Karjalaisten heimo on jo niin täydellisesti unohtanut kielen, että sen herättämisyritykset olisivat luonnollisen kehityksen vastaisia. Karjalaisilla ei ole minkäänlaista omakielistä kirjallisuutta lukuunottamatta vanhoja venäjän kielen aakkosiin pohjautuvia uskonnollisia kirjoja.

"Karjalaiset ovat karjalaisina kuollut kansa. He eivät enää kaipaa suomenkielistä valistustyötä, vaan sitä kipeämmin venäjänkielistä". Näin sanoi eräs kihlakunnan puoluevirkaileija, ja tähän lausuntoon on meidänkin - nyt tilanteeseen tutustuttuamme - pakko yhtyä. ..."

□ □

Vuonna 1926 helmikussa Novgorodin kuvernementin toimeenpanevan komitean vähemmistökansallisuksien asioiden valtuutettu Kroder velvoitti Valdain volostin piirien puheenjohtajia järjestämään karjalaisten asukkaiden kokouksia, joihin olisi esillä karjalankielisen valistustyön tarve. Tällaisia kokouksia pidettiin neljässä kylässä: Markovo (osanottajia 70 henkeä), Jablonka (33), Jakonovo (37) ja Krevetsi (35). Kaikissa kokouksissa äänestettiin karjalankielisten koulujen, lukutupien (punanurkkien) ja lukutaitokeskusten perustamista vastaan.

Kroder pani synn kielteisistä päätöksistä kokonaan Valdain volostin toimeenpanevan

komitean niskoille. Kirjeessään NKP(b):n Luoteisbyroohon Leningradiin hän valitti, että volostin johtajat ovat antaneet täysin väärän kuvan karjalaisten mielialoista, että muka karjalaiset ovat jo "riittävästi venäläistyneet" eikä ole tarvetta kehittää kansallista kulttuuria. Perusteena Kroder kertoi tapaamisestaan kahden karjalaisen, Pepitajevin ja Lupanovin kanssa. Nämä olivat olleet sitä mieltä, että kulttuurityö karjalaisissa kylissä on järjestettävä karjalan kielellä.

NKP(b):n Luoteisbyroo alaisuudessaan toimivan suomalaisten järjestöjen keskuustoimiston (SJKT) tehtäväksi tuli selvittää, miten asia oikein oli. Kaksi toimiston edustajaa, H. Hirvivaara ja A. Pinnonen kävivät paikan päällä ja yhtyivät täysin Kroderin syytöksiin. Hirvivaara painotti kirjeessään Leningradiin, että Valdain volostissa "tahdotaan venäläistä karjalaiset" ja että "koko asiaan (kansalliseen kulttuurityöhön) suhtaudutaan hyvin kylmästi ja suoraan sanoen saboteeraavasti".

□ □

"Hyvin kylmästi" suhtautui "koko asiaan" myös Karjalan ASNT:n toimeenpanevan keskuskomitean puheenjohtaja Santeri Nuorteva, kun hän sai Novgorodista Kroderin kirjeen ohessa Markovon kylän opettajan Kuzminin laatiman karjalankielisen aakkoskirjan. Viileän kohteliaassa vastauksessa selitettiin, ettei "Karjalan tasavallan tehtäviin kuulu puuttuminen karjalaisten asioihin muualla Venäjän alueella" eikä sitä paitsi "näin etäältä ja Karjalan näkökulmasta katsoen voida antaa ohjeita". Se olisi epätarkoituksenmukaista puuhaa (vallankumoukselliseen rakennustyöhön nähden) ja veisi aikaa sekä voimia.

Suurin sanoin ilman kohteliaisuuden rajoituksia Nuorteva vastasi keuhkolla 1927 (Kroder oli ehtinyt ilmoittaa tästä myös Moskovaan) myös samaa asiaa koskevaan Venäjän kansanvalistuskomissariaatin vähemmistökansallisuksien neuvoston ugrilais-suomalaisen osaston kirjeeseen. Hän ilmoitti, ettei Kuzminin aakkoskirjaa saanut missään tapauksessa ottaa käyttöön 1) koska sen laatija ei ole karjalainen ja on suorittanut työnsä korvakuulolta, 2) koska sikäläinen karjalaismurre ei ole tyypillistä ja 3) koska on käytetty runsaasti venäläisiä lainasanoja. Nuorteva jatkoi: "Jos kuitenkin ugrilais-suomalainen osasto päät-

tää, että Karjalan ASNT:n ulkopuolella asuvia karjalaisia varten on laadittava aakkoset, niin minusta tuntuu, että on pakko laatia omatakkoset erikseen kutakin karjalaisten asuma-alueita varten. Jos päätetään luoda yhtenäiset aakkoset kaikkia karjalaisia varten (alle viivattu tekstissä), niin syvä vakaumukseni on, että perustaksi olisi päättäväisesti pantava suomen kieli".

Yhtä "kylmästi", kuten näkee päivämättömästi Tverin kuvernementin tpk:n puheenjohtajalle osoitetusta kirjekonseptista, Nuorteva suhtautui tverinkarjalaisten "kansalliskielisen" valistustyön mahdollisuuksiin. Hän jopa kirjoitti, että se "voi aiheuttaa suuren vahingon" (yliviivattu tekstistä). Se, että Neuvosto-Karjalassa sitävastoin on otettu käyttöön "kansallisenä kielenä" suomi, johtuu Suomen rajanaapurueudesta. Tervetullut olisi tverinkarjalaisten muutto Neuvosto-Karjalaan. Tällaisesta halusta Nuorteva sai usein kuulla omin korvinkin Moskovassa tverinkarjalaisten kokouksissa.

□ □

Julkisesti Nuorteva esitti kantansa, että suomen kieli on ainoa vaihtoehto itäkarjalaisille, aikakauslehdessä 'Karelo

Murmanski Krai' maaliskuussa 1927. Siinä hän ei kylläkään maininnut Sisä-Venäjän karjalaisia, mutta viittasi sen sijaan Suomen puoleiseen Raja-Karjalaan, jonka esimerkki Nuortevan mukaan osoitti, että "tiettyissä taloudellisissa oloissa karjalaiset pystyvät hyvin helposti omaksumaan suomen kielen." Jättikö Nuorteva, tämä pitkän linjan poliitikko, tahallaan mainitsematta sen seikan, että suomalainen kielentutkija E. V. Ahtia vastusti rajakarjalaisten "savolaistuttamista" ja yritti kehittää karjalan kieltä?

Nuortevan artikkeli oli epäilemättä tarkoitettu ns. suomalais-karjalaisen metodisen kokouksen moskovalaisille ja pietarilaisille järjestäjille. Tähän kokoukseen, joka pidettiin Leningradissa 28.8 - 1.9. 1927, "kansainvälisesti vaikealla hetkellä", otti osaa yhteensä 39 edustajaa. Leningradista oli 12, Leningradin alueelta 11, Neuvosto-Karjalasta 10, Murmanskin kuvernementista 1, Novgorodin kuvernementista 2 ja Tverin alueelta 3.

Ehkä voisi (hieman liioitellen) sanoa, että tässä metodisessa kokouksessa toteutui eräissä mielessä tverinkarjalaisen Šiškinin 1921 tekemä aloite yleiskarjalaisesta valistuskou-

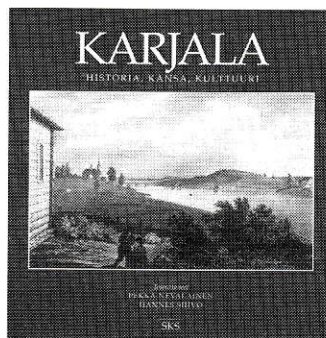
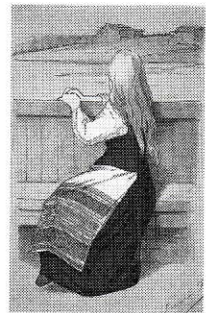
KARJALA

HISTORIA, KANSÄ, KULTTUURI

Toimittaneet Pekka Nevalainen ja Hannes Sihvo

Karjalalla on erikoisasema suomalaisten sydämessä. Siitä on kirjoitettu paljon, mutta tämä teos antaa silti runsaasti uutta tietoa Karjalan historiasta, kansasta ja kulttuurista esihistorialliselta ajalta 1990-luvulle asti.

KARJALA - käsikirja, tietokirja, lukukirja - lahjaksi ja omaksi. Kuvat, kartat ja tietolaatikot täydentävät nimekkäiden tutkijoiden tekstiä. 320,-

Saatavana kirja-kaupoista kautta maan tai seuran omasta myymälästä.

Suomalaisen Kirjallisuuden Seura

Tilaukset (09) 1312 3216 ja (09) 1312 3215, faksi (09) 1312 3218

kouksesta. Olihan Leningradin kokouksen keskeisenä aiheena karjalankielinen valistustyö.

Tämä kysymys herättikin vilkkaan keskustelun. Erityisen kiihkeästi puhui karjalan kielen käytöstä Tverin edustajiin kuulunut Krylov. Hän korosti, että karjala on ”riittävän elinvoimainen kieli”, mitä vahvistaa sekin, että monet Tverin alueen venäläiset ovat ”karjalais-tuneet”.

Krylov korosti, että tverinkarjalaiset kaipaavat omakielistä valistusta. Venäjää oli kylä käytettävä kouluissa karjalan rinnalla, mutta myös ehdottomasti suomea. ”Suomen kieli on kehittynyt sukulaiskieli ja välttämätön karjalaisessa kulttuurituotossa. Ilman sitä luova työ karjalan kirjakielen kehittämiseksi on mahdotonta”. Edellytyksenä ”luovan työn” aloittamiselle ja sen menestykselliselle sujumiselle oli kolmatta kieltä hallitsevan opettajakunnan kouluttaminen sekä oppikirjojen ja sanakirjojen - karjalan/suomi ja suomi/karjala - julkaiseminen. Tässä työssä tverinkarjalaiset tarvitsevat apua Leningradista ja Petroskoista, arvioi Krylov, sillä Tverin kuvernementin johtajat eivät ole tähänkään asti tehneet mitään karjalankielisen valistustyön

edistämiseksi. Suomesta etsittävän avun Krylov sulki pois mahdollisuuksista.

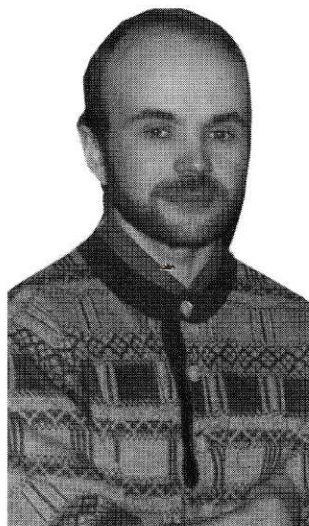

Leningradin kokouksessa Petroskoi tavoitteli ja saikin myönteistä omalle kielipoliittiselle linjalleen. Kahden vuoden kuluttua tilanne kuitenkin muuttui perinpohjaisesti.

Vuoden 1929 alussa professori D. V. Bubrih julkaisi aikakauslehdessä ”Kansallisuuksien valistaminen” ankaran kriittisen kirjoituksen Neuvosto-Karjalassa harjoitettua kielipoliittikkaa vastaan. Bubrih kyseenalaisti tasavallan johdon kyvyn ”ratkaista tehtävä suomen kirjakielen rationaalista opettamisesta sitä kieltä vaivoin omaksuvan karjalaisen väestön keskuudessa”. Professorin mukaan Petroskoi ei ollut tehnyt mitään karjalan kielen tutkimuksen hyväksi; se oli siitä syystä yhtä huonosti tutkittua kuin afrikkalaisen bantu-heimon kieli.

Bubrihin artikkelin julkaisemisen yhteydessä aikakauslehden toimituskunta ehdotti ”sosialistista kilpailua” karjalan kielentutkimuksen edistämiseksi. Tverin piirikunnan NKP(b):n puoluekomitea pää-

si tässä ”kilpailussa” pian käytännön tuloksiin ryhtyessään vuoden 1929 lopulla puolueen asettamien tehtävien puitteissa - ”erikoistyöhön”, valistamaan tverinkarjalaisia heidän omalla kielellään.

Artikkelin kirjoittaja, historiatieteen kandidaatti Aleksei Levkojev on kotoisin Keski-Aunukselta, Paatenelta. Kandidaatin väitöskirjan (1995) aiheena hänellä oli Neuvosto-Karjalan kansallisuuspolitiikka vuosina 1920-28. Tätä nykyä hän asuu Komin tasavallan pääkaupungissa Syktyvkarissa.

Lähteet:

Ahtia E.V.: Mikä olisi karjalankielisten kirjallisuusnäytteiden tärkein tarkoitus, Toukokuu n:o 1-2:1926

Bubrih D.V.: Neobhodim revoljutsionnyi poschin (On tarpeen vallankumouksellinen aloite), Prosveshsenije natsional' noitei n:o 1:1929

Kirkinen-Nevalainen-Sihvo: Karjalan kansan historia, Porvoo 1994

Nuorteva Santeri: Problema karelskogo jazyka v natsional' noi politike AKSSR (Karjalan kielen ongelma KASNT:n kansallisuuspolitiikassa), Karelo-Murmanskij Krai, n:o 3:1927

Semjonkin V.: Lenin: Siskin ne nash, no my tsenim ego kul'turnuju rabotu (Siskin ei ole puolellamme, mutta pidämme arvossa hänen kulttuurituotansa), Petroskoi, 24. elokuuta 1922

Arkistoaineisto:

Tsentral'nyi gosudarstvennyi arhiv respubliki Karelii; Gosudarstvennyi arhiv obshchestvenno-politicheskij dvzhenij i formirovanij Karelii; Tsentral'nyi gosudarstvennyi arhiv obshchestvenno-politicheskij dokumentov Sankt Peterburga.

Vsekarel'skij sjezd trudajshihsha karel. Pervyy vsekarel'skij sjezd sovjetov. Sbornik dokumentov. Petrozavodsk 1990.

Tverin kansallisen piirikunnan traaginen historia 1930-luvulta

Historiatieteen tohtori Vasili Vinogradov (1934-1991) oli syksyllä 1990 perustetun Tverinkarjalaisten kulttuuri-seuran sielu ja sen ensimmäinen puheenjohtaja. Hän toimi opettajana silloisessa Kalininin pedagogisessa instituutissa ja sittemmin dosenttina Tverin yliopistossa. Tutkimuksissaan hän paneutui oman kansansa historiaan ja laati siitä myös väitöskirjansa vuonna 1990. Ennenaikainen kuolema katkaisi kuitenkin lupaavan tutkijan työn.

Vinogradovin artikkelisarja tverinkarjalaisten kansallisen piirikunnan lyhyestä ja surullisesta historiasta vuosina 1937-39 ilmestyi Poliititšeskaja Agitatsija -julkaisussa v. 1989. Karjalan Heimo julkaisee artikkelisarjan tiivistelmänä Neuvosto-Karjala -lehden suomennoksen pohjalta.

Karjalaisten muuttoliike Tverin kuvernementtiin on monimutkainen ilmiö, joka yhdistää Karjalan tasavallassa, Volgan yläjuoksulla, Leningradin ja Novgorodin alueella sekä Suomessa asuvien karjalaisten historiallisen kohtalon. Sen vuoksi ei olekaan sattuma, että tämän ongelman tutkimiseen on kiinnitetty paljon huomiota. Tutkijoista mainittakoon mm. A. S. Zerbinin lisäksi ja ennen

muuta Pertti Virtaranta sekä Veijo Saloheimo.

Viime vuosisadalla muutama Tverin läänin volostit olivat kansalliselta kokoonpanoltaan miltei täysin karjalaisia (Zalazina, Bežetsk, Trestna, Vyšni Volotšek). Nykyisellä Tverin alueella eniten karjalaisia asuu Bežetskin, Vesjegonskin, Vyšni Volotšekin, Lihoslavljan, Maksatihin ja Spirovoon piireissä.

1930-luvulle saakka Tverin alueen karjalaisten lukumäärä kasvoi. Sitä osoittavat väestönlaskennan tulokset Tverin läänissä: 1834 - 83 304 karjalaista, 1859 - 95 103 karjalaista, 1873 - 105 743 karjalaista, 1926 - 140 567 karjalaista.

Viime vuosikymmeninä on ollut havaittavissa karjalaisväestön määrän jyrkkä supistuminen. Se johtuu yhtäällä paitisi sulautumisesta venäjänkieliseen väestöön seka-avioliitton kautta myös taloudellisesta ja kulttuurisesta yhdentymisestä seudun kantaväestöön sekä kasvavan polven siirtymisestä yhä enenevässä määrin venäjän kielen käyttöön kouluissa, virastoissa ja kotonakin. *)

Leniniläistä kansallisuuspolitiikkaa

Lokakuun vallankumouksen jälkeen 1920-luvun alussa tve-

rinkarjalaisten keskuudessa ryhdyttiin toteuttamaan pieniä kansoja koskevan leniniläisen kansallisuuspolitiikan periaatteita. Silloin avattiin karjalankielisiä kouluja, Kalininin kasvatusopillisessa korkeakoulussa ja Lihoslavljan opettajaopistoissa koulutettiin karjalan kielen opettajia. Tuntuu siltä, että karjalaisen piirikunnan perustaminen v. 1937 oli koko edellisen työn luonnollinen jatko, mutta pian tapahtumat alkoivat kehittyä odottamattomaan suuntaan. Alkoi tverinkarjalaisten historian vaikein ja monessa suhteessa traagisin kausi.

Karjalainen kansallinen piiri perustettiin 5. heinäkuuta 1937 Venäjän toimeenpanevan keskuskomitean puhemieshistön päätöksellä. Lyhyt, kaksiosainen päätös julkaistiin mm. Punainen Karjala -lehdessä 12. pñä heinäkuuta.

7. -10. heinäkuuta 1938 pidetyn kansallisen piirin ensimmäisen puoluekonferenssin jul-